

FOLK OG LAND

NR. 12 — 7. ARGANG

LØRDAG 29. MARS 1958

LØSSALG

Da Nygaardsvoldregjeringen planla overfall på Røde Kors-fly

Interessant og avslørende artikkelserie av oberstløytnant Grønn-Lund i Asker og Bærum Budstikke

I Asker og Bærum Budstikke har flygeren oberstløytnant Hans Grønn-Lund hatt gående en artikkelserie om sine mangeårede opplevelser under okkupasjonen 1940—45. Artikkelen gir et klart inntrykk av hvor kaotiske forholdene var i 1940 etter at regjeringen uten å mobilisere på forhånd, kastet de sammenraskede norske avdelinger med et nærmest latterlig utstyr mot en — riktignok tallmessig underlegen, men velutrustet og veløvet motstander.

Vi skal ikke komme nærmere inn på alle de nærmest komiske ting med spionfrykt og arrestasjoner, manglende ordre og samband, og med overkommando og regjering svimende rundt på ukjent sted. Det er jo alt sammen sørgelig godt kjent nå av våre lesere. Men vi har lyst til å omtale en underlig historie som Grønn-Lund forteller om en flytur han foretok mai 1940 fra det besatte Sør-Norge til Nord-Norge som da fremdeles var besatt av de allierte og endel norske avdelinger. Også konge, regjering og den norske hærs overkommando befant seg der.

Grønn-Lund forteller at han straks etter hjemkomsten fra det underlige felttoget ble oppsøkt av en representant for Norges Røde Kors som ville ha ham til å fly et sivilt fly oppover til Nord-Norge med medisiner, som det var stor mangel på deroppe. Tyskerne hadde gitt fritt leide til dette fly og var selv meget ivrige etter å få det avgårde. Det ble ikke stillet betingelser av noen art, den post som ble sendt med flyet nordover ble ikke engang sensurert, og flygeren Grønn-Lund hadde også før avreisen en samtale med den tyske representant major Benecke som

foruten et leidebrev som åpnet alle porter også ga ham med et budskap — såvidt vi forstår fra den tyske overkommando — til den norske øverstkommanderende general Ruge. Vi skal senere komme tilbake til dette budskap, som ble betegnet som «hemmelig».

Vel, flygeren dro avgårde med sitt fly — forsynt med store Røde Kors-merker på vingene — og det var da heller ingen tyske fly eller antiluftskytiskanoner som forgrep seg på Røde Kors-flyet. Annerledes ble det da flyet kom frem til Nord-Norge. Flygerne ble her straks arrestert og transportert rundt fra fengsel til fengsel. De fikk bl. a. vite at det var blitt gitt ordre fra den norske overkommando — formodentlig etter tilskynnelse av regjeringen — om å skyte nede Røde Kors-flyet! Det lot også til at regjeringen hadde klart å hisse opp befolkningen slik mot flygerne at en til slutt da ta肯 begynte å lette noe, måtte sette i sving en slags skinnhenrettelse av dem — med skuddsalver inne i skogen — for å berolige folket som truet med å lynsje dem.

Under alle disse forfølgelser og forhør, havnet Grønn-Lund også hos general Ruge, som blant annet meget strengt spurte hvem det hemmelige budskap var til.

Budskapet er til Dem, general, svarte Grønn-Lund. (Formodentlig et øyeblikks pinlig taushet!)

Budskapet gikk imidlertid ut på at den tyske overkommando gjerne ville komme i forbindelse med den øverste norske militære ledelse, med sikte på forhandlinger om kapitulasjon slik at unødig blodutgydelse kunne unngås.

Det er ganske interessant å notere seg denne lille detalj i forbindelse med diskusjonen om kapitulasjonsavtalen. Det ville jo nemlig være høyst påfallende om den tyske overkommando etter denne henvendelse til den norske overkommando undertegnet

en kapitulasjonsavtale med den norske overkommando, som bare gikk ut på en lokal kapitulasjon og da med en slik ordlyd som den der finnes i kapitulasjonsavtalen. Vi går ut fra at selv de gullgallonerte sannhetsvitner av typen Roscher Nielsen nå snart må la sin tåpelige påstand om en lokal kapitulasjon, uten forpliktelser for den norske part, falle.

Ellers har oberstløytnant Grønn-Lunds — vi kan vel kalle det avsløringer, foranlediget et sint innlegg fra Norges Røde Kors, som imidlertid såvidt vi kan forstå, helt ut bekrefter Grønn-Lunds fremstilling. Organisasjonen forsøker å forklare gåtene med følgende etter 1945 selsomme og uventede forklaring: «Tenk om tyskerne i dette tilfelle ikke hadde noen baktanke? Det kan for mange sikkert fortone seg som en fabel, men muligheten er tilstede».

Men hva så med den daværende norske regjering og dens baktanker? Såvidt vi kan se står det urokket at den gjennom den norske overkommando ga ordre til klappjakt på og nedskyting av Rø-

Statsmenns og politikeres anseelse, målt med berømmelsens vanlige kriterier, er hovedsakelig proporsjonal med deres svekne løfter. Dette dog under den forutsetning, at disse ansette og berømte menn besitter en tilsvarende evne, ikke bare til å love, men også til å lyve. De må ha evnen til å vri seg fra alle løfter og fra alt ansvar for sviket.

En statsmann eller politiker bruker derfor en be-

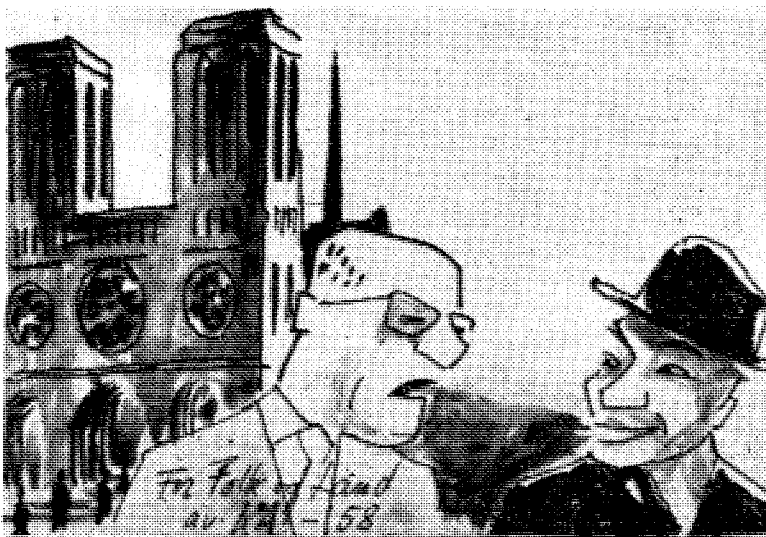
stemt teknikk, og dertil hørende taktikk. De løfter som han gir, må ikke være for bestemt og sterkt definert. De må helst være utformet i flertydige ord eller begreper, som ved misbruk for lengst har tapt et hvert innhold. Vismannen Laotse uttalte seg til Konfusius for snart 3000 år siden om dette tema. Han sa «Retferdighet og menneskekjærlighet er i dag ikke annet enn tomme navn, de tjener bare som en maske for grusomhet og forvirrer menneskenes hjerter».

de Kors-flyet, en handlemate som i propogandaen hittil har vært forbeholdt de «tyske barbarer». Dette ufyselige brudd på folkerett og menneskelighet, til og med rettet mot landsmenn ble etter hva det opplyses i artikkelen bare hindret ved inngripen fra Ole Reistads side.

Vi venter derfor med spenning på at de ansvarlige for angrepsordren på Røde Kors-flyet skal komme løpende til Asker og Bærum Budstikke med en artikkel som velter ansvaret over på andre — hvorfor ikke engelskmenne?

Eller skal det være «ro» også omkring dette?

Vår-turister ved Seinen

— Franskmenne er i sannhet en kristen nasjon. Jeg har hørt at de ber inderlig om hjelp for sine fiender i Afrika.

— Ja, men de ber om at hjelpen må komme fra den røde hær, for at NATO kan mobiliseres i korstog mot bolsjevismen.

137

Det gjelder for en statsmann eller vanlig politiker først og fremst å love massen noe, som den dypt og inderlig lengter etter, og derfor savner. Hvis den ikke savner noe, må der vekkes nye krav og idealer, hvis tilfredsstillelse må fremstilles som mest mulig attråverdig og nødvendig. Ja dette siste kan drives så langt ved dyktig behandling, at folket plutselig savner noe de aldri ønsket seg.

Løftene bør helst være noe helt enkelt, som alle forstår. Når det er krig og derav følgende frykt, nød og savn, så lover man seier, fred, frihet for frykt og nød. Hvis noen blir forfulgt for deres tro eller politiske innstilling, passer det godt å love frihet på disse områder. Det hender også at der med fordel kan benyttes en annen fremgangsmåte. Slik som Churchill, med sin psykologiske innsikt hvor det gjelder hans landsmenn, gjorde det, da han lovet folket blod, svette og tårer. Denne effektive og geniale strek, høstet han meget ære for. At resultatet skulle bli blod og svette i all fremtid, nevnte han selvsagt ikke.

De helt store statsmenns dristighet som svindlere på dette område, virker til dels imponerende. På intet annet felt, når de slike høyder som

Forts. s. 8.

NESTE NUMMER

av avisen kommer
lørdag 12. april.

Svart til hvitt og hvitt til svart

Vi var en aften endel venner samlet, og passieren kom inn på hva var den morsomste, og sørgeligste hending i det år som gikk. Alle som én var enige i at det morsomste var å høre nyheten om pøbelopptøyene på Fornebu flyplass dengang den steinen som var tiltenkt general Speidel traff den engelske general Sulk. Å jo, de høye herrer i NATO-rådet visste nok hva de gjorde, dengang de anbrakte den tyske general Speidel på høyeste plass. De høye herrer i NATO har jo også eksempler på hvordan Norge forsvarte seg mot de tyske landgangstroppe i 1940, og hvordan kampånden var dengang, takket være venstre og Mowinckel med sitt «Etikette»-forsvar, Nygaardsvold og Einar Gerhardsen, den siste som jo reiste rundt på eksersersklassene og agiterte for å sabotere vårt forsvar mest mulig, og ikke minst forsvarsminister Monsen, som jo hadde kr. 18 000 om året for å ødelegge vårt forsvar.

Jo, det var en ærefull krig for Norge. Konge og regjering rømte landet den dag de skulle stå til ansvar for sin politikk, over til Churchill og England — fienden — det land, som først krenket vår nøytralitet og til ham som kynisk brakte Norge inn i krigen. Jeg må tenke på Sven Hedins ord til Gustav Smedal under hans besøk i Stockholm: «Det er alltid de sãmsta individerna i folket, som rømmer från fosterlandet, när det blir krig.

Så skulle Churchill og England hjelpe oss. Det, og vi husker alle hvordan denne hjelpen ytret seg. Vi husker den gang engelske fly skulle bombe u-båt bunkere i Bergen, og isteden bombet en folkeskole, hvorved over hundre skolebarn mistet livet. Vi husker senkningen av hurtigruteskipet «Richard With» hvorunder også over hundrede norske sivile mistet livet, og en rekke andre liknende hjelpeaksjoner fra Churchill og England. Og som takk til Mr. Churchill for alt dette, inviterte så Kong Haakon ham til Norge, som sin private gjest. Ola fjøsnisse og alle

hans lå på magen og samlet cigarstumper etter ham, som relikvier, og gjorde ham deretter til æresdoktor ved det norske universitet. Ja, så fint behandlet blir man altså når en finner på å krenke vår nøytralitet, drepe hundrevis av våre skolebarn og andre hundreder av vår sivilbefolkning ellers!

Mån ikke Bulganin i stillhet har skrevet seg bak øret, denne fine behandling en fiende har i utsikt her i Norge.

Men nå er det jo også så at navnet Churchill etterhånden har fått en dårlig klang, likesom navnet England, og derfor har da enkelte aviser begynt å kalle ham Sir Winston. For det lyder formodentlig mere «nåbelt». Men hvorfor så mange navn? Hvorfor ikke rett og slett kalle Sir Winston for W. C., for det lukter jo allikevel Churchill av ham lang vei.

Og likeså har man forandret ordet «englander» til «britte». Nede i Afrika har de benyttet begge navn, men nå har de begynt å kalle sig «europere». Jeg leste for en tid siden en beretning av en afrikareisende, Treider Horn, om noen briter, som der hadde fanget en gorilla og anbrakt denne i et bur. Så puttet de en negerpike også inn i buret, i håp om at der skulle bli en forbindelse mellom disse, så de senere kunne reise omkring og vise fram for verden et gorillamenneske. Negerpiken gråt og bad om å få komme ut igjen, men til alle hennes bønner sto bare britene og flirte. Pikens foreldre og pårørende hylte og skrek utenfor buret, og ville ha henne ut igjen, men disse ble fengslet og prylt, for de var jo «opp-rørere» mot de snille «briter» som brakte dem sivilisasjon, kultur og fremfor alt «misjonærer». Men det viste seg at gorillaen hadde mer moral og anstendighet enn noen «britte», for den rørte ikke negerpiken, mens den til gjengjeld sendte sine voktere «brittene» sitt mest foraktelige blick. Omsider ble da negerpiken atter sluppet ut.

Jo, England har forstått å gjøre seg elsket i sine kolonier!

Labus.

Når blir NRK åpen for Marie Hamsuns opplesningskunst?

— Hermed et spørsmål til Kringkastingen: Når blir denne åpen for Marie Hamsuns opplesningskunst?

— Jeg ser at ing. Schoepke er død. Som understrekelse av hans opplysninger om ugjerningen på Tinnsjøen, henviser jeg til boken «Som tusen soler» av Robert Junk. I denne bekreftes at aksjonen var uten betydning for krigens gang.

A. H.

En hilsen fra Danmark

Redaktør A. Olesen skriver i et privatbrev bl. a.:

— Ja, det med Manden med Leen må vi jo finde os i. Personligt tabte jeg meget i Norge, da først Hroar Hovden, så Helge Grønstad, og sist Eva Hovden døde. Her i Danmark har de to siste Aar været slemme på samme Måde, — Bohnstedt-Petersen, Fischer Jensen, Egense, Overland og Svenning Rytter for at nævne nogle.

— Men det ene og det andet ude af Betragtning er det viktigste, dog, synes jeg, ikke mindst når man kommer opp i Aarene. Bevidstheden om at gøre den Gerning, man selv synes er den rigtige, med de evner eller manglende Evner man nu engang har. Det giver en Ro og Tryghed i Sindet, som man ikke vil bytte bort mod noget som helst andet.

— Interessant i den retning er at Justisminister HÆKKE-RUP i de siste Dage har rejst rundt til Møder og spyttet sin

Semper Metuendum Quidquid Irasci Potest

«Hvad vredes kan Det frygter man».

Sånn var det vel i nokså lange tider,
At denne «rettsstats» vrede frygtet man,
Men dette har forandret seg omsider
I dette lange «lykkelige» land, —
Nu ser de fleste sannheten i øynene,
Og fler og fler fordømmer «rettsstats»-løgnene!

Verdens skjebneuke

Noen tanker ved påsketid

Av H. A. Aasmundsen

Den uken som vi nå går inn i, er fra gammelt blitt kalt for den stille uke. Det er et godt navn. For med det ville man jo betegne måten hvorpå man skulle ta imot det budskapet som denne uken bringer. Og selv om ikke akkurat stillheten er det som er det mest særmerkte for vår tids mennesker, så kjennes dog navnet ennå.

Men uken ble også kalt den sorte uke. Det er også et meget betegnende navn. For sort er sorgens farge. Og sorg må jo enhver føle når han ser retten og rettferdigheten trampet slik i støvet som i denne uken.

Men de gamle hadde også et tredje navn på uken. Det viser til fulle hvilken vekt de la på denne ukes begivenheter. De kalte den også den store uke. Og det rammer kanskje best. For det rømmer mest og favner videst.

Den store uke. Det er den uken vi nå går inn i. Vi kunne kanskje utvidet det, eller bedre kanskje, sette det litt mer på spissen, og si: Den uke vi nå går inn i er Verdens skjebneuke. I den uken ble verdens skjebne avgjort. Og hvis noen tviler på det og muligens sier: Nei, verdens skjebneuke, den gjenomlever vi nå, eller: Nei, verdens skjebneuke den ligger foran oss, et sted der langt ute i det blå, så er det bare å minne om Jesu egne ord i det evangelium som innleder

Bekymring og Uro ved at sige, at det er likegyldigt, om Galster dømmes til et par Måneder mere eller mindre.

— På den anden Side er det også farligt å tie, når det ikke gjennom 13 Hetzår er lykkedes at skaffe Ro på den Måde.

denne uken, Johs. 12, 31: «Nå holdes dom over denne verden. Nå skal denne verdens fyrste kastes ut». Disse ord gikk i oppfyllelse i denne uken. Og da må man vel ha lov og rett til å kalle den for den store uke, verdens skjebneuke.

Verdens skjebneuke er altså et tilbakelagt stadium, noe som er fullbrakt. Ja, i høyeste grad. I år for 1925 år siden. Det skjedde i og ved Jerusalem. I Getsemane, på Gabbata, på Golgata. På disse tre steder ble dens skjebne avgjort i denne uken som vi nå atter går inn i.

I Getsemane. Her skjedde Guds vilje. Et menneske underordnet seg den. Totalt. Fullkomment. «Skje ikke min vilje men din!» «Ikke som jeg vil, men som du vil». Slik talte Sønnen med sin himmelske far i dødskampens unevnelige ve. Og seiret. «Lærte lydighet av det han led». Slik at alle senere slekter bekjenner om ham med kirken fra begynnelsen av: «Han ble lydig inntil døden, ja korsets død». Ingen tvil. Ingen svikt. Klart. Bevisst. Målet: Verdens frelse usvikelig fast.

På Gabbata. Den fra sjelkampen lutrede og forklare Messias med seirens glorie om sin panne, foraktet, forhånet, tornekronet, ansikt til ansikt med løgnens talsmann og håndtlangere som sannhetens representant på jerden. Etter sitt eget ord til verdensrettens — romerrettens — representant: «Jeg er konge. Jeg er dertil født og dertil kommet til verden for at jeg skal vitne for sannheten. Hver den som er av sannheten hører min røst». — Intet menneske kommer forbi denne appell. I tur og omgang vil alle bli stilt overfor den. Og må ta standpunkt. For eller mot. For sannheten er den at Kristus kom til verden for å frelse verden. (Kfr. Johs. 3, 16). Han er Guds frelsende inngrep i verdens skjebne. Min skjebne er avhengig av mitt personlige standpunkt til ham. Tro kaller skriften det.

På Golgata. Det er of-

(Forts. s. 6).

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Spørsmål som trenger svar

Det er noen ganske få modige menn som har våget å pirke ved den publikasjon som det offentlige har sendt ut om hvorledes vi skal oppføre oss neste gang det blir krig. Men såvidt vi har sett, er det ingen som har svart dem, tiltross for at iallfall én av dem har kommet til orde i selveste Dagbladet, som alle offentlige myndigheter ellers later til å skjelve i knærne for.

Vi venter ikke å få noe mere svar enn andre — erfaringsmessig snarere tvertimot, og vi spør egentlig heller ikke for å få noe svar, men for å være ubehagelige. Hva oss angår, så har vi naturligvis lært hvorledes vi skal forholde oss av smertelig erfaring, men det kunne jo likevel være rart å få det hele så å si bekreftet fra øverste hold før styremaktene igjen stikker av.

Ja, for det står virkelig svart på hvitt at konge og regjering i tilfelle krig vil flytte til «ukjent sted», og ifølge tradisjonen da formodentlig utenfor landets grenser, for der å inngå hemmelige allianser, mens vi her hjemme skal «sabotere».

I slike øyeblikk føler en sant å si trang til å være med i ledelsen. Da behøver en ikke lenger som i gamle dage dele folkets kår og gå i spissen i skjebnekampen. En kommer endog meget langt med å være stemme fra London eller kanskje enda lengere borte.

Men vi som må bli hjemme skal altså sabotere okkupasjonen. Og så må vi vel da spørre om hvorledes det skal skje, når den eneste mulige og tenkelige fiende, russerne har besatt Norge. De later nemlig ikke til å være særlig tålmodige og forståelsesfulle. Skal det skje som sist med binders, kongeblosser, hønseringer og toppluer, og skal vi prøve oss frem med ruskiene hvor langt en kan tøy uhyggeligheten før det smeller? Og skal vi fortsatt stå rede med gisler når de aller mest patriotiske har brukt snikmorderkniven eller sprengt bensinstasjoner og jernbaner? Og skal vi håpe på at krigen blir kort og su på labben, mens patriotiske svartebørshaier heies fram av våre styremakter i utlendighet, og norske bedrifter ryker i luften?

Ak ja, det er mange problemer for den som skal være hjemme og ikke engang får være med på å lage veiledninger for de andre.

Hva for eksempel med de norske tjenestemenn rundt omkring i administrasjonen? Vi må huske på at de får sine ordrer fra fienden, heter det i veiledningen. Men skal ikke de også sabotere? Eller skal de kanskje holde hjulene igang i håp om den endelige seir for Vesten for så etterpå å bli sperret inne i årevis eller bli skutt som landsforrædere?

Og arbeiderne? Vil en ny hærske av russer-arbeidere kunne håpe på en like pen behandling som kollegene fra tyskertiden — slik at de også denne gang — naturligvis mot god betaling — kan gjøre sin innsats for fedrelandet?

Og for å holde oss til vårt eget fag: kan de norske journalister straffefritt og med ære og fremtid i behold reise på studietur til Sovjetsamveldet midt under krigen?

Ja, det er faktisk så mye en kan spørre om. Hvem skal klare alle drapene og sprengningene og mishandlingene denne gang, når så mange av spesialistene av forskjellige grunner har lovlig forfall?

Og for stortingsmennene må det jo fortone seg som noe av et livsspørsmål å få avgjort på forhånd om de — hvis de da ikke skulle få være med over — straffefritt og med ære og norskdom i behold kan få forhandle med fienden, avsette den forsvundne regjering og konge og deretter nyde

Teori og praksis

Nürnbergdomstolen slo som bekjent med livlig tilslutning av alle avgjørende myndigheter og aviser her hjemme fast at det ikke var noen unnskyldning for en tysk soldat om han handlet etter ordre når han begikk noe som seirsmaktene fant ulovlig.

Det var naturligvis en uhyre farlig lære, som alle de impliserte i dag sikkerlig ønsket de kunne ta i seg igjen. Selv her hjemme i vår lille dukkefilial av NATO møter en sin fortid i ubehagelige spørsmål om hvorvidt den norske soldat også skal begynne å vurdere «lovligheten» av sine overordnede ordrer. Så meget mere som en åpenbart ikke ga engang sivile borgere adgang til en slik selvstendig tankevirksomhet i okkupasjonstiden.

Per Monsen hadde i Arbeiderbladet skrevet en artikkel om «tyske soldater» og anførte her bl. a. at soldatene i den tyske hær nå «har rett og plikt til å nekte å utføre handlinger som strider mot folkeretten». I den anledning skriver en innsender og spør om dette også gjelder norske soldater. Han fortsetter: «En ser jo stadig folkerettsstridige handlinger forsvart og skrytt av i film, aviser og bøker».

Vi vet ikke om innsenderen sikter til de folkerettsstridige handlinger som etter tilskynelse av Londonregjeringen og dens britiske oppdragsgivere ble begått her hjemme i okkupasjonstiden eller om det er visse russifiserte krigsmetoder som nå lanseres han sikter til. Det får nå være som det vil, men Monsen tvinges iallfall til å svare følgende, som vi håper holder for krigs-

sine pensjoner i fred og ro mens vi andre fortsatt saboterer.

Kort sagt: Kan vi stole sikkert på at de vise menn som laget denne instruks, og som altså bringer seg selv i sikkerhet utenfor landets grenser, vil komme tilbake til fedrelandets sørgelige rester og dømme levende og døde? Overensstemmende med veiledningen?

For det ville jo faktisk ikke være så hyggelig å bli dømt denne gang også, og da for det motsatte. Hvis for eksempel våre utenlandske styre skulle lage en hemmelig fredsavtale med okkupasjonen på basis av utrenskning av sabotørene. Vi som kjenner norsk rettsvesen frykter nemlig for at det ikke vil nytte å legge fram veiledningen. Retten vil sikkert da slå fast at den må forståes stikk motsatt og fortolkes berggravsk og paal bergsk.

Ja, vi bare spør. Det er som bekjent bedre å være føre var enn etterpå landssviker.

Dansk nordmann i krig og fred

Kaptein Einar Lærum forteller om sitt soldaterliv

Som noen av Folk og Lands lesere kanskje vil huske, fortalte også de norske aviser for noen år siden om en «fryktelig skandale» ved den danske krigsskole. Det viste seg at noen av elevene i krigsskolens øverste klasse hadde tatt privatundervisning hos den tidligere kaptein i det danske flyvåpen Erik Lærum, og dette førte ikke bare til at de fem elever det gjaldt ble dimittert uten å få sin officersutnevning, men også til at generalinspektøren for infanteriet, generalmajor Nørresø søkte avskjed.

Hva var det som lå bak denne mystiske historie? Hva var det som førte til at fem av de beste elevene i krigsskolens øverste klasse nådeløst ble satt på porten? Hvem var denne farlige kaptein Lærum?

De har naturligvis gjettet riktig, kjære leser! Hva kan vel være farligere for dagens demokratiske bolsjevik-bekjempere enn å høre litt om hvorledes kampen mot bolsjevismen virkelig var — fra en av dem som selv var med.

Og kaptein Erik Lærum var intet ukjent navn i førkrigstidens danske flyvåpen, like litt som han ble noe ukjent navn under de harde kamper på Østfronten, hvor han som leder av større og mindre artillerienheter deltok i SS-divisjon «Nordland»s heroiske forsvarskamper fra Leningradområdet og gjennom de baltiske stater til «bruhodet Kurland», inntil han til slutt havnet i Pommern, hvor han ble såret og hjemsendt til Danmark like før det tyske sammenbrudd. En stor del av tiden var han direkte knyttet til regiment «Danmark». Til tross for at han hadde meldt seg til innsats etter direkte oppfordring av den danske regjering, som ordnet alle formaliteter, ble han stilt for retten og belønnet med fire års fengsel. «Han måtte jo forstå at Danmark var i krig med Tyskland» og han måtte også forstå at den danske regjering talte med bispens berømmelige dobbelte tunge!

retten når den som følger anvisningen uvegerlig havner der: «En norsk soldat har plikt til å nekte å utføre en tjenestehandling når han forstår at han ved å utføre ordren medvirker til en rettsstridig handling».

La oss da håpe at ikke hele kompaniet når kompanisjefen kommanderer «fyr» gir seg til å gruble over lovligheten av ordren. Likesom vel de styrende er fornøyet over at bødlene i etterkrigsoppgjøret ikke begynte å tenke selv istedenfor å dra i avtrekkeren.

Kaptein Lærum har etter «skandalen» med officersskolen gitt ut en bok som heter «Dansk soldat i krig og fred», hvor han nøkternt og bramfritt forteller om sine mangehånde opplevelser. Særlig interessant er det naturligvis for offiserer å gjøre seg kjent med de udoktrinære anvendelsesmåter for det tunge artilleri som krigens krav og da i særdeleshet de spesielle forhold under tilbaketog gjennom Baltikum førte med seg. De tunge haubitser ble imellom faktisk plassert midt opppe i hovedkamplinjen og det ble rekvirert og gitt understøttelsesild med en skuddvidde på bare 300 meter — mot mål ca. 100 meter fra rekvirenten!

Det er naturligvis også en rekke andre interessante lærdommer å trekke av kaptein Lærum's bok. Med den kampfaring Lærum har ervervet seg på bakgrunn av en solid, høyverdig, gammeldags officersutdannelse, er det naturligvis best å fjerne officersaspiranter som har lyttet til slike lærdommer og strevet etter å kvalifisere seg for den moderne kamp mot bolsjevismen i NATO-regi.

Kaptein Lærum er eller var riktignok dansk offiser, men av fødsel er han nordmann og hans nære slekt bor fremdeles i Stokke. Og det er jo hyggelig å høre ham si: «Når jeg setter foten på norsk grunn, stiger det opp i meg som en varm understrøm i hjertet, at her hører jeg hjemme». Norge behøver heller ikke å skamme seg over kaptein Erik Lærum's innsats.

O. M.

Sen rørelse i Dagbladet

Vår gamle venn og festskribent fra hin berømmelige Tysklands-tur under det han selv hevder var «krigen» Ax. K. gråter salte tårer i sin anmeldelse av filmen «Overlatt til natten», som er et angrep på dødsstraffen. «Det er en av de mordsakene som for alvor vekte opinionen og gir håp om at dødsstraffen endelig kan bli opphevd i Storbritannia», skriver han.

Vi går ut fra at dette også dekker Dagbladets nåværende humane innstilling og det er jo rart igjen å kunne konstaterer at når f - - - blir gammel går han i kloster. Det er jo nemlig slett ikke så lenge siden dette blad satt og strikket ved guillotinen her i landet og til og med skrek på hennertelse av alle frontkjemperne. Noe som resulterte i at disse ikke lenger fikk gå løse i leiren på Ilebu, men ble puttet inn i de selene som Ax. K. så levende beskriver for oss i sin anmeldelse. Det går fremad, får en si!

C. W.:

«Hvorfor lyver lærebøkene?»

I en kronikk i Verdens Gang under ovenstående tittel omtaler Carl E. Wang de misvisende eller endog løgnaktige opplysninger forskjellige lands lærebøker gir om andre land. Det gjelder lærebøkene i geografi, og især historie. Kronikken bygger på rapporter som er utarbeidet av UNESCOS avdeling for oppdragelse. I en alminnelig anerkjent og sterkt utbredt italiensk lærebok i geografi skriver herr Wang, heter det om Suomis sønner: «Finene drikker for å glemme sin ulykke!»

I en illustrasjon av Bergen i samme bok får man se rorbuer på havna og Lofotveggen som bakgrunn. I et vest-tysk geografisk verk, brukt i skolen, heter det om søritalienerne at de er late, mens deres landsmenn i nord er mer flittige og arbeidssomme.

Disse og andre eksempler herr Wang gir på det han kaller løgn i lærebøkene, viser at en revisjon, er nødvendig av hensyn til forholdet nasjonene imellom og for internasjonale forståelse.

«Vondt kan det være», fortsetter herr Wang «å vite at en lærebok-forfatter nærmest betrakter en som en slags kjeltring. Verre er det, kan hende at, han mer eller mindre bevisst prøver å tillegge deg egenskaper som du slett ikke har».

Især er dette forhold betenkelig når det gjelder lærebøkene i historie, der forfatterens «stillingtaken» til alle historiens mange konflikter gjør seg gjeldende. «Og følgende må bøkene siktes lenge og vel før de slippes ut som føde til skolebarn som kanskje lærer teksten som den rendyrkede sannhet. — Jo mer vi vet om et land og folk, om en historisk hendelse, jo mer skjønner vi at vi ingenting vet, og at vi bør være ytterst forsiktige med å felle dommer». (Uthevelsen av oss). Det har kronikøren evig rett i.

Han fortsetter: «Og endelig står vi overfor den største fienden: den tendensiøse fremstillingsmåten, dette lumsk bakholdsangrep diktert ut fra politiske, nasjonale, rasemessige og ideologiske motiver. . . Vi må være klar over at det fins mennesker som er levende interessert i å servere en infisert historie og geografi for skolebarna». (Uthevelsen av oss).

Herr Wang konkluderer med at kravet til fremstillingen i lærebøkene bør skjerpes. De eksempler herr Wang anfører, er dog tross alt temmelig uskyldige når vi sammenlikner dem med hva som er prestert i norske hi-

storiske bøker etter 1945. Herr Wang og andre som interesserer seg for lærebøker for barn og ungdom, frie for forvrengninger og mer eller mindre bevisste løgnaktige fremstillinger, bør ta for seg disse bøker. De vil sikkert finne atskillig av interesse.

Vi skal ved denne anledning ta for oss en av disse lærebøkene, Magnus Jensens Norgeshistorie for realskolen. Det en først fester seg ved er alle uttalelsene vedrørende forspillet til den tyske besettelse av Norge. — I sin kronikk skriver herr Wang, meget riktig, følgende: «uttalelsene å skape like mange uheldige forestillinger som bevisste forvrengninger». (Uthevet av oss).

Magnus Jensen nevner således riktignok de alliertes minelegging i norsk territorialfarvann. Men at dette sammen med affæren i Jøssingfjord — som han ikke nevner — var en grov krenkelse av Norges nøytralitet, sier han ingenting om. Heller ikke at Frankrike og England hadde besluttet å besette Norge for derfra å angripe Tysklands Nordsjø- og Østersjøkyst, og at dette tvang Hitler til motaksjon, skjönt han helst ville ha unngått at Norge ble dratt inn i krigen.

Det står ikke noe om at engelske flåtestyrker med besetlestropper ombord alt var på vei mot Norge. Og selvsagt må de unge ikke få vite at de norske myndigheter hadde gitt ordre om ikke å minelegge havneinnløpene til Oslo, Stavanger, Bergen, Trondheim og Narvik for at de allierte krigsskip skulle ha fri adgang. — Derimot få elevene lære at de allierte ikke var stort mer forberedt på krig enn vi selv var, og at de styrker de allierte sendte over til Norge, derfor ikke kunne gjennomføre sin oppgave. Diskrimineringen av Quisling er ikke til å unngå. At hans handlinger muligens kunne være diktert av hensynet til sitt land og folk, at han som leder for et anerkjent lovlige politisk parti overtok administrasjonen i hovedstaden for å unngå forvirring og kaos, da alle de som skulle vareta befolkningens ve og vel var flyktet — og endelig at han trakk seg tilbake for at ikke hans person skulle stå i veien for en ordening som kunne føre landet tilbake til nøytral status og dermed hindre ofringen av norsk ungdom i en krig, som var Norge uvedkommende. — slikt nevnes ikke med et ord. Derimot får vi vite at Administrasjonsrådet hele tiden prøvde å hevde Norges rett, — skjönt det var det administrasjonsrådet ikke

gjorde. Det ga tvertimot etter på alle kanter for okkupasjonskrav, i langt høyere grad enn den senere NS-administrasjon gjorde. Side opp og side ned utbrer Magnus Jensen seg om NS misgjerninger og om «folkets» stolte nasjonale holdning. Sikter han til de mer enn to hundre tusen nordmenn som forlot arbeidet ved norske bedrifter og tok arbeid hos tyskerne som betalt bedre? Eller på alle de «gode nordmenn» som kappløp etter ordrer og arbeidsoppgaver fra tyskerne? Vel vi klandrer ingen. Men det var dette med sannheten da! Man skulle være litt varsom med snakket om nasjonal holdning. Så lenge tyskerne hadde fremgang, var det smått still med holdningen — det måtte i tilfelle være Osvald og gjen-gen hans. Men «nasjonal» er neppe den rette betegnelsen for deres virksomhet.

Sprengningen av norske anlegg, bedrifter, brøer og kommunikasjoner var nødvendige, forteller Magnus Jensen i læreboken sin, «men i virkeligheten sparte sabotørene både menneskeliv og store verdier. Hvis nemlig sabotørene ikke hadde greid oppgavene, ville de allierte ha bombet disse bedriftene, og det hadde kostet mye mer», skriver han. Det kunne være fristende å ta flere eksempler med til belysning av hva en norsk lærebok i historie i dag forer barna med av forvrengninger, hets og usannhet. — ikke et unnskyldende moment for de hundre tusen norske kvinner og menn som sto tilsluttet Nasjonal Samling.

Kunne det ikke tenkes at det var andre motiver enn å forråde sitt fedreland som gjorde seg gjeldende for disse «nazister»? Kunne det ikke tenkes at de så det som sin nasjonale oppgave å berge vår frihet og ta vare på sine landsmenns helse, liv og eiendom? Og var det mulig å løse disse oppgaver uten et visst samarbeid med okkupasanten?

Var det for å forråde sitt fedreland at tusener av unge nordmenn kjempet mot bolsjevismen på østfronten? Var det for å forråde Norge at mange hundrede lot sitt unge liv i denne kampen?

Magnus Jensen og andre som føler seg kallet til å skrive lærebøker om okkupasjonsårene bør få utlånt fortegnelsen over de «politiske forbrytere» så de kan få se hvilke mennesker storparten av disse «nazister» egentlig var. Det ville kanskje føre til en smule ettertanke.

Bernhard Stokkes Norges- og verdenshistorie, som brukes i folkeskolen, betegner likevel lavmålet av våre lærebøker om okkupasjonsårene.

Karl Seeland:

Er politisk mord «motstandsrett» og bør det slås fast som «rettstanke» ? ?

Jeg må først fastslå som min oppfatning at dødsstraff er en uhyrlighet og mord, hvilke motiver det enn besmykkes med, en åpenbar og utilgivelig syn mot vår kristne lære etter Jesu tydelige ord, hvor han endog betegner hat som mord. Jeg foreslår at herr Wiesener leser Matt. 5, 22.

Da jeg leste disse advokat Wieseners kronikker utbrøt jeg uvilkarlig: Også du min sønn Brutus!, og: «Slett selskap forderver gode sæder». Jeg kjenner ikke presidenten i den vest-tyske Bundesgericht i Karlsruhe, Dr. Herman Weinkauff, hvis selskap og uttalelser synes å ha bedåret

Bernhard Stokkes politiske farveskala består bare av to farver: hvitt og svart. Heimefronten, (især lærerne og prestene), gutta på skauen, sabotørene, våre allierte engelskmennene og russerne er den store, hvite flokk. Nasjonal Samling og tyskerne er alle uten unntakelse svarte. — Kom så og si at historieforskning er en vanskelig vitenskap!

Våre barn burde være forskånet for Bernhard Stokkes ukritiske affektbetonte, bråkjekke svada og bevisste forvrengninger.

Det er utvilsomt meget fortjenstfullt at det arbeides for å få fjernet fra våre lærebøker det som er skadelig for forståelse og sameksistens folkene mellom. Men enda viktigere er det å få lærebøker uten tendensiøse framstillinger og diskriminering av egne landsmenn, selv om deres politiske syn er forskjellig fra lærebokforfatterens, selv om de regnes for politiske motstandere. Et sant demokrati gir rom for meningsforskjell og meningsbrytninger. Ellers er det intet demokrati.

Affektbetonte fremstillinger, halvsannheter, forvrengninger og endog løgn som våre historiebøker i dag er belastet med er en fare for vårt folks fremtid. Et splidaktig folk har mistet evnen, ja retten til et fritt og fruktbart nasjonalt liv. Det er den lærdom menneskehetens tusenårige historie gir: De evige lover for samfunnsliv kan ikke ustraffet krenkes.

C. W.

Har de autoriserende myndigheter tenkt å foreta seg noe i sakens anledning?

En legmannsmessig tankegang i motsetning til herr advokat Albert Wieseners «tankesprett» i 2 kronikker i Aftenposten av 4. og 5-februar d. å.

herr W. så meget. Det er jo fint å være på linje med de store, selv om navnet synes mistenkelig i mine øyne, men der er jo slik snuen opp ned både på personer, embeter og forhold, at en neppe skal undre seg over noe. Men at det skal fremstilles som motstandsrett og fortjenstfull rettshandling at tyske ofiserer søker å myrde sin fører under Tysklands eksistenskamp, ja, — har forrådt ham under hele krigen og hans krigerske anstrengelser for deres fedreland, det går over min skrøpelige forstand. For meg forekommer det at om noen gang dødsstraff var berettiget, måtte dette være mot disse skurkaktige landsforredere for hvem der «Führer» ikke var fin nok for deres adelige milieu, som har brakt så megen ulykke og undertrykkelse over Tyskland og dets innbyggere gjennom århundrene.

Det hender at lærde folk tuller seg helt bort, fordi deres megen lærdom gjør dem rasende, selv om de ikke blir hel idioter som den Erasmus Montanus, som Ludvig Holberg har udødeliggjort, uten at jeg vil påstå at advokat Wiesener, hvem jeg har høyaktet og holdt av, skulle være kommet så langt. Men hans «rettstanke» og «motstandsrett» må for moralske mennesker aldri bli gjeldende rett.

Jeg har hatt den ære og glede å høre herr advokaten på forbundsmøter i Forbundet for sosial Oppreisning på Romedal i 1950 og på Kraby i 1952, men da var det helt andre strenger han slo på.

Nå prosederer han på at disse mordere hadde «motstandsrett» og rett som «rettstanke», mens Quisling som grep makten, da tyskerne

Minneblad fra kampen mot bolsjevismen:

Gruppe - særordre mars 1943

I dag forlater Den norske Legion gruppe Fitzthum for å gå inn for nye oppgaver.

I syv måneder kjempet denne stolte avdeling i vår midte. På hvilken måte de enn kom i berøring med fienden har de kjempet eksemplarisk og bevist sin vikingånd. Utallige fiendtlige speider- og støttropper har den vist blodig tilbake. Utallige egne oppklarings- og kampoppdrag har den seierrikt gjennomført, og med utrettelig og ubøyelig forsvarsvilje tilføyd fienden de hardeste slag. Den 4. desember 1942 slo den sammen med nederlandske og lettiske kamerater de angripende bolsjeviker tilintetgjørende. Med nært kameratskap er førere og mennene i Den norske Legion knyttet til de andre gruppenheter.

Sluttkampen mot den bolsjevistiske koloss vil kanskje igjen føre oss sammen.

Vi hilser våre norske kamerater med et hjertelig håndslag.

Vår takk og våre oppriktige ønsker følger den.

Måtte seier og soldaterlykke følge dere i videre innsats.

FITZTHUM
SS-Standartenführer.

kom til landet, ikke hadde denne «motstandsrett» til å forhindre at tusener av Norges beste ungdom ble ofret til ingen nytte for fedrelandet eller i krigen. Etter min enfoldige mening Quislings største fortjeneste, fordi han ville redde ungdommen for fedrelandet, når det ikke på noen måte var til fedrelandets nytte eller gagn.

Man har jo forsøkt å innbille oss, at han var kjøpt av tyskerne og at det var tyskerne plan han utførte. Man tok

jo hans liv på de premisser, mens dokumentene som senere er offentliggjort, grundig motbeviser dette. Men det er jo den samme moral og juss, som frikjente Feldmannmorderne — tross opplagte beviser for rovmord, og som fortsatte sine mordergjerninger ved sine domstoler etter 1945.

Historiens dom over disse dommere og deres bakmenn og de drivende krefter i denne tid, vil nok bli hård nok, så de vil være heldige, om de

Kirkegård uten døde

Fantastisk bidrag i «Der Ring» til redselspropagandaen

I den svenske ukeavis «Fria Ord» finner vi følgende tankevekkende artikkel:

En eller annen leser med god hukommelse husker kanskje ennå den underlige historie om granen — eller var det kanskje en furu? — i Dachau konsentrasjonsleir, som på sine svære grener bar spor av alle de rep hvormed Gestapos bødler hadde hengt opp titusentals jøder nettopp i dette tre, og således besørget dem over i en bedre verden enn Hitlers. Det var i 1945 denne historie ble satt i omløp, og den fortsatte å sirkulere i mange herrens år til stor oppbyggelse for alle «humane og kulturbevisste» ånder i Vesterlandene, og til megen fryd og glede for zionismens propagandistiske trommeslagere.

Smått om senn gikk det med denne løgnhistorien som de fleste andre liknende — den ble avslørt og ble funnet å være en gemen forfalskning. En og annen tysk avis — men ikke mange — hadde mot nok til å redegjøre for hvorledes denne forfalskningshistorie tilslutt ble opp-

unngår denne forakt i levende live.

Demokrati er en skjønn ide, om det praktiseres, men det er blitt en karrikatur, som Ibsen vel ville ha betegnet som «dets akk og ve?»

Politiske mord er altså riktige når de øves til fordel for demokratiet? Avguden «demokrati» dyrkes på den måte, at den blir manges diktatur, men ingen manns ansvar, løgn og urett og korrupsjon.

Det er naturligvis farlig for en ukyndig legmann å gi seg i kast med en dreven advokat, men det hender vel undertiden at en ringe legmann kan kaste en aldri så liten tankesten mot et stort oppbygget tankespinn av selv den lærdeste jurist, og når jeg våget meg til dette svar, så er det ut fra den forutsetning at selv de beste hjerner kan ta feil, når de gir seg ut på viddene i filosofiske «retts-overveielser», for det sies jo at geni og galskap tangerer hverandre, uten at jeg selvfølgelig mener, at det er tilfellet hos herr advokat Wiesener.

14. mars 1958.

Karl Seeland.

klart. Men det var en sak som ikke interesserte verdenspressen. En løgn avlivet — å la bonne heure! Ennå var det nok materiale å spinne av. Slik gikk svindelen uforstyrret sin gang i den hellige hevns erinde. I radio, presse, film og fjernsyn spøkte nazismens ofre ufortrødent og utrettelig år etter år, dag etter dag. En sikkert meget lønnsom forretning for både aviseiere og filmprodusenter, radioselskaper og ukebladsforlag.

Men desto dypere falt tausheten og glemselen over de 350 000 dødsofre for bombe-teppet over Dresden! Enda dypere falt tausheten og glemselen over de hundre tusener tyske kvinner og piker som falt som ofre for de sovjetrussiske soldaters voldtektssorgier i forbindelse med Øst-Tysklands «befrielse». Hvem har vel i løpet av de siste tiår spilt et ord på de utallige tyskere som satte livet til i de russiske og allierte internerings- og slavearbeidsleire? Finnes det i våre dager noen som minnes — for ikke å si snakker om — den massenedslaktning av tyskere som russere og tsjekker foretok i broderlig forening da de førstnevnte «befriet» de sudetyske land og den tsjekkiske hovedstat i 1945? Nei om disse illgjerninger har verdenssamvittigheten latt glemselens slør falle, likesom det har fått falle over de 15 millioner tyskere, som i «befrielsens år» ble fordrevet fra sine hjem og tvunget ut i usigelig flyktningelendighet på landeveiene, der de i hundretusener led sultedøden eller døde av ren fysisk utmattelse og sjelelige sjokkskader! — Som sagt: alt dette har nå

Ord av

general H. Hansson:

— Men jeg hadde nylig vært vitne til nedsablingen i presse og valgforedrag av bl. a. generalstabssjefen (Hatledal) fra tiden inntil 1940, en av forsvarrets dyktigste og mest pliktoppfyllende personligheter. Det var han som ble tillagt ansvaret for mange av de feil som førte til 9. april 1940.

Først etter 7 års tort og sveie fikk denne mann sin oppreisning overfor de daværende statsmyndigheter, som selv viste seg å være de ansvarlige.

(I dokument nr. 10 — 1948, s. 10).

sunket så dypt under den vesterlandske bevissthetsterskel, at det knapt faller noen humanitetsapostel inn engang å snakke om elendigheten.

Når det imidlertid gjelder f. eks. å holde vedlike den fritt oppfunne legende om «6 millioner utryddede, d.v.s. ihjelgassede jøder», da skyr man intet middel og ingen anstrengelse. Her står nemlig støre og helligere interesser på spill enn sannheten om det tyske folks og rikets tapre, men fåfenge kamp for å frelse Europa fra bolsjevismen. Her gjelder det nemlig til det ytterste å opprettholde tesen om det tyske folks kollektivskyld, og om jødedommens totale uskyld og absolutte rett til gjengjeldelse og godtgjørelse til evig tid. Her byder «verdenssamvittigheten» at humanitetens trommeslagere aldri må la sine trommestikker hvile. Her byr «demokratiet» at forskningens frihet skal oppheves og den vitenskapelige sannhetssøkens lyskastere avblendes. Her er det store tabu, hvor ingen tviler har rett til å løfte på forbudet. Ansvarsbevisste historikere anstrenger seg ikke — det kan koste dem både karriere og professorembete, for ikke å snakke om ære og medborgerlig aktelse, her å søke å trenge inn til sakens kjerne. Like ilde går det den matematiker eller statistikk-ekspert, som setter seg ned for å regne ut, og finner ut at for å utrydde 6 millioner jøder i løpet av 5 år med 360 døgn i året, kreves det at det hver eneste av disse 1800 dager henrettes 3333 personer eller med andre ord 139—140 jøder pr. time, dag og natt i fem lange år! En ærlig matematiker som gjør en slik oppdagelse, kommer kanskje på den tåpelige idé å forsøke å få den publisert i pressen. Er han en klok mann, avstår han fra alle slike forsøk, som bare vil skaffe ham en masse ubehag. For ingen «fri» presse vil være interessert i hans oppdagelse, den vil bare være interessert i å se den modige oppdager fjernet fra enhver stilling med autoritet og innflytelse.

Men likevel blir det år for år vanskeligere å opprettholde den for «verdenssamvittigheten» livsnødvendige løgnbygningen. Sten etter sten forvitrer og faller med større og mindre brak til jorden fra hatpropagandaens babelstærn. Sjelden gir disse brak gjenlyd i den internasjonale pressen og dens nyhetsformidling. Bare takket være et lite fåtall virkelig fri

— Forts. side 7

Tidens tann tærer også på «rettsbevisstheten»

Fransk samarbeidsmann får betinget dom istedenfor dødsstraff

Det store amerikanske ukeblad «Time» skriver om «rettsoppgjøret» i Frankrike:

Under det bitre etterkrigsoppgjør i Frankrike gjorde justisen kort prosess med de menn som hadde drevet Vichyregjeringen for tyskerne. Etter foreliggende oppgaver ble 8348 samarbeidsmenn skutt uten lov og dom, mens 1325 ble henrettet ifølge dommer avsagt av spesielt egnede domstoler. I en rettergang, som mange franskmenn nå ønsker å glemme fikk samarbeidsmann nr. 1, regjeringssjefen i Vichy, Pierre Laval sin dødsdom av en «Høyesterett», hvor også veteraner i den franske motstandsbevegelse var medlemmer, og som skjelte ut siktete. Da Laval tok gift like før tidspunktet for hans henrettelse, så ble let opp mot en pel i fengselsgården og rettens ordre ble eksekvert.

I forrige uke ble atter Høyesterett satt for å dømme formodentlig den siste av topp-funksjonærene i Vichy. Den tiltalte: Jacques Guerard, engang en brilliant ung klatrer i det franske byråkrati, som ble forreder Lavals høyre hånd og som tjenestegjorde som hans generalsekretær fra 1942 til 1944. Han flyktet til Spania foran de allierte armeer og ble dømt til døden in absentia. For tre år siden vendte han tilbake frivillig for å la seg stille for retten tiltalt for forrederi. Denne gang var dommerne i Høyesterett rolige, juridisk riktige medlemmer av det franske parlament. Beskyldt for å ha forhandlet om en tysk representasjon i Dakar for å ha forsøkt å skaffe tysk våpenhjelp mot hjemmefronten, erklærte nå den 60 årige

Den nye saklighet

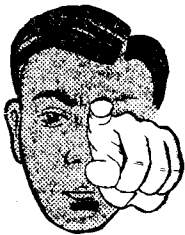
Arbeiderbladets telegram om folkeavstemningen i Egypt og Syria hadde som overskrift (over tre spalter) «Vil du ha meg som president?»

Det var et av de to spørsmål araberne skulle svare på ved sin stemmeseddel, og spørsmålet stillet på denne måte virker jo unektelig litt latterlig, hvilket sikkert også var hensikten.

Den faktiske ordlyd gjengis imidlertid i selve teksten og lyder slik: «Godkjenner du Nasser som president?»

Guerard, at det hele var ett dobbeltspill for å narre tyskerne. Hans støtte av okkupanten, i et foredrag i 1943, forklarte han belevent var bare «til forsvar for den europeiske ide».

Like elskverdig lyttet dommerne. Etter to timers forhandlinger leverte retten sin straff: 5 års betinget dom. Tolv år etter har den litenskapelige deling av Frankrike mellom dem som samarbeidet og dem som sto imot, slitt seg ut. En Pariser-avis bemerket: Guerards beste forsvarsadvokat var tiden».

Referatene i oslopressen

Sammenlikner man inn- og utlandets presse, når det gjelder referater av ting som er av offentlig interesse, så faller det i øynene at den norske presse er avgjort tilbake-liggende.

Heller ikke blir de doktor-disputaser som er av almen interesse referert på en noen-lunde adekvat og tilfredsstillende måte. Vi skal bare peke på Oslopressens tynne referater fra Magne Skodvins doktordisputas, hvor vesentlige emner ble behandlet på en oppsiktsvekkende måte. Folk og Land har gjengitt de vesentlige ting stenografisk.

Det antas at journalistikkens muse i lange tider har henligget i dyp sorg over Oslo-pressens referenter. Ingen kjær, gammel, original redaktør — eller en Axel Skagen — sitter og banker referatskrivningens ærlighetskrav og rent ut sagt artistiske fordringer inn i de halvstudertes hoder. Denne kunst som etter sigende består i å gjengi noe vesentlig i talerens utgydelser — i perspektivisk forkortning.

Visse referenters diabolske uformuenhet i å gjengi andre dokumentasjoner og meninger enn de som i øyeblikket er på moden — kom særlig fram under pressens referater fra det såkalte rettsoppgjør.

Eksempelvis vil en historiker som i fremtiden studerer Oslo-pressens referater og omtale av

Munchs papirer og Galstersaken

Er det kompromiterende stoff allerede skaffet avveien?

I den danske avis Slesvigeren kommenteres dommen over Galster og affæren med Munchs papirer. Bladet skriver bl. a.:

«Statsministeren har lovet å gjøre rede for sine forhandlinger med dr. Munchs sønn, Ebbe Munch, om en eventuell offentliggjørelse av dr. Munchs papirer. Selv om resultatet skulle bli en offentliggjørelse, er det på forhånd all grunn til å være skeptisk. — Statsministeren sier nemlig også at offentliggjørelsen skal skje under sensur av utenriksministeriet, da det ikke må offentliggjøres noe som kan skade Danmarks anseelse i utlandet. Offentliggjørelsen er med andre ord allerede misvisende. For selvfølgelig må utlandet ikke kunne lese av en dansk utenriksminister at Danmark i 1940 frivillig åpnet portene for Hitlers tropper, selv om det skulle fremgå så av papirene.

Den oppmerksomme leser vil dog av statsministerens uttalelser kunne se at det er en viss mulighet for at det kan stå noe galt i dokumentene. Ellers ville det jo ikke være nødvendig med et slikt forbehold. Statsministeren avviser altså ikke at det kan være noe i det som Galster og andre påstår. Det må bare ikke komme fram.

Vi kan her opplyse at det allerede er sivet ut noe om papirene. Av «demokratiske grunner kan vi ikke oppgi kilden, men vedkommende sier bl. a. at der i dagbokopptegnelsene ikke finnes noe blad for 17. mars 1940 og at der forøvrig er en mengde udaterte opplysninger av dypt kompromiterende art.

Hungerkatastrofe i Sovjet

Meldinger synes å bekrefte at Sovjet-Russland står overfor en hungersnød av dimensjoner tilsvarende hungerkatastrofen i 1921. dengang Vidkun Quisling arbeidet derborte som leder av Nansenmisjonen. Det kan forklare Kremles nåværende anstrengelser for å oppnå avspenning internasjonalt, — på et tidspunkt da Sovjets militære kapasitet er større enn noensinne.

disse ting, ikke bli meget hjulpet.

Dette kan visse organer i sin tid finne kjedelig, ti formedelst deres fortielse av vesentlige saker og ting blir vedkommende forsker tvunget til å studere slike p.t. for-

Verdens skjebneuke

(Forts. fra side 2).

ferstedet. Her skjedde soningen for verdens synd. Her «forlikte Gud verden med seg selv, så han ikke lenger tilregner den dens overtredelser». For «han som ikke visste av synd (Jesus Kristus) ham gjorde han til synd for oss. for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud». Han er blitt en soning for våre synder, dog ikke bare for våre, men for hele verdens».

Verdens frelser heter han siden. Nettopp fordi han fullførte hva hans far bød ham å gjøre, underordnet seg helt hans vilje og gikk sannhetens og den guddommelige rettferdighets veg helt fram

Skogplanting i Argentina

Ragnar K. Gronstad skriver fra Cordoba, Argentina:

«Her er under oppseiling en virkelig god og sikker forretning. Det har tatt over 6 år å finne den og forberede suksessen, men nå har jeg noe virkelig intressant å tilby mine venner i Norge. Sammen med en svensk skogbruker Hubert Törnfeldt skal jeg starte et skogplantingsselskap. Planen har vi hatt lenge, vi har nå små, et og to år gamle prøvefelt. Saken er litt brennaktuell, fordi det nå er blitt lagt ned grunnstenen til en stor papirfabrikk bare 17 kilometer fra min eiendom her. Fabrikken har kjøpt flere felter til beplantning. Et amerikansk og et tysk selskap er iferd med henholdsvis å forberede innkjøp av jord og å forberede plantning.

Vi vil prøve å starte et skandinavisk andelslag, med andeler fra kr. 2 000 og oppover.

Argentina har som kjent ikke skog i sentrale strøk og dårlig er det ellers også. Behovet for virke ervoldsomt økende, og det gjelder å bremse den store import. Prisene på trelast stiger uforholdsmessig mer enn prisene på andre varer. Skogplanting begunstiges med skattefrihet og offentlig kreditt, men argentinerne vil ikke plante da de ikke vil vente 8—10 år på resultatet. De synes ikke å forstå at en beplantet eiendom stiger i verdi for hvert år. Alt etter 5 år gir tynningshugsten god inntekt.

tiede aviser, som for eksempel «8. Mai» og «Folk og Land».

Og således vil det da atter dages for sannheten i den norske historieskrivning. Be sure, som det heter på nynorsk.

til døden, brøt med fiendskapet, sønderrev forhenget og åpnet adgangen til Gud og det tapte paradisi. Alt for sin givende, tilgivende og ofrende kjærlighets skyld. «Så har Gud elsket verden».

Hvem visste før slik

kjærlighet,
Så høy, så dyp, så lang,
så bred.

Å tenke eller pige?

«Det er fullbrakt», sa Jesus som et av sine siste ord fra korset. Det ordet forstummer aldri. Som en bred flod veller det fram gjennom slektens liv, og minner hver slekt om at nettopp da, i denne uken ble verdens skjebne avgjort. Da utførte han det storverk, verdens underverk, som han av utelleglige skarer skal æres og prises for i evighet. Da holdt han dom over denne verden. Da ble denne verdens fyrste kastet ut. Korset er dommen. For det rømmer denne verdens fyrste. «Haningenting formår, Fordi alt dømt han går». Og hver den som i troens lydighet tar imot det budskapet som denne uken bringer og lar seg frelse fra løgnens, vantroens og fornektelsens verden og inn i den givende, tilgivende og ofrende kjærlighets verden — hvor den blir en ny sten i hans kongelige diadem.

Verdens skjebneuke. I dag er den vår. Din og min skjebneuke. I dag skal vi velge. Jødene ble stillet valget mellom Jesus og Barabbas. De valte Barabbas og fornektet og korsfestet sannhetens konge, «livets høvding». Nå står vi på valgets skille. Nå er det vår uke. Vår time. Hva svarer vi? Hva velger vi?

Timen er komen,
Livsens store høve.

Timen er komen,
Du skal stå di prøve.

Nær deg er domen,
Timen din er komen,

No eller aldri det gjeld.
Skynd deg! Gå til ham, og han vil hjelpe deg til et lykkelig valg. Og din skjebne vil være beseglet for tid og evighet: Et liv som hans i oppstandelsens og det evige livstegn. For hans skyld.

Hans, som for oss kalten drakk.

Jesus, Jesus, evig takk!

Kirkegård uten døde

(Forts. fra s. 5).

og uavhengige nasjonale aviser i Tyskland og dets naboland, kan man — hvis man er litt påpasselig — få et lite begrep om hvor desperat hatets og hevners herolde nå må anstrenge seg for at ikke hele deres mektige legendebygning skal svinne som tåke for morgensolen.

Vi skal i dag anføre et eneste eksempel. Vi gjengir det direkte etter kilden, som er den i Düsseldorf utkomme- de månedsavis «Der Ring», organ for det tyske forbund av tidligere internerte og ofre for denazifiseringsbestem- melsene etter krigen. Altså: «Der Ring for 10. desember sistleden forteller følgende:

«For 12 år siden ga den da- værende amerikanske kom- mandant i Landsberg ordre til de tyske stedlige myndigheter om å anlegge en kirkegård ved Stoffenberg-Süd. Etter oppgivende fra okkupasjons- befalet skulle nemlig en mas- se myrdede fanger i konsen- trasjonsleiren Dachau være gravet ned der pietetsløst og uten formaliteter som døde hunder. Det tyske kommune- styre skynte seg å etterkom- me ordren. Man anla en kirkegårdsmur omkring det utpekte område, man plantet trær og man gjorde istand en ordentlig kirkegård hvor man reiste en granittblokk med følgende innskrift:

«Her hviler ofrene for KZ- leiren XI S. Landsberg». Og under det lot man hugge inn følgende linjer under en Davidstjerne: «Deres dødsseng var tung, hard sten. Må jor- den hvile lett på deres ben».

I provins- og lokalpressen ble det nå og da klaget over «at sørgende pilgrimmer så sjelden innfant seg på denne vakre, men noe avsidesliggen- de kirkegård». Men det var det naturligvis intet å gjøre ved. Imidlertid forteller «Der Ring» videre, inntraff høsten 1957 en merkelig hendelse:

«Nettopp på Totengedenktag (den tyske minnedag for de døde) ankom det til Lands- berg en fransk kommisjon, som hadde fått i oppdrag å grave opp og flytte likene av de døde, som ifølge oppgiven- de skulle ligge begravet der. Det var meningen at bona av de døde (som var oppgitt å være franske medborgere) skule overføres til Frankrike. Som sagt så gjort — man satte igang med å grave. Man gravet og gravet, dypere og dypere, over større og større område. Men man fant ikke spor av noen døde. Ikke en- gang et ben fant man! Hele den såkalte «kirkegård» ble funnet å være enten en be- visst svindel eller en grotesk misforståelse. Eller kanskje den skyltes et gement, pie- tetsløst angiveri fra Auer- bachs og hans medskyldiges tid! (Auerbach var en beryk-

tet jødisk anklager hos den amerikanske okkupasjons- makt 1945—47). Bestyrtet og rådløse henvendte den fran- ske kommisjon seg til den bayerske myndighet som had- de ansvaret for vedlikeholdet av landets statelige slott, parker og naturminnesmer- ker. Denne henvendte seg igjen til Landratsamt i Lands- berg, som fremdeles — i hen- hold til amerikansk bemyn- digelse! — tar vare på grav- anlegg og kirkegårder. Sist- nevnte myndighet forsøkte å gjøre minst mulig av saken, men kunne ikke komme uten- om den blamasje å gi ordre til (riktignok i all stillhet) at «kirkegården» i Stoffenberg- Süd skulle utranngeres og for- svinne».

Ja, slik kunne det altså fremdeles gå til i den «suve- rene» tyske forbundsrepublikken i 1957! Med «Der Ring» kan man med god grunn stille det- te spørsmål: Hvor mange kir- kegårder» av denne og likn- ende art eksisterer fremdeles i Tyskland? Og hvor lenge kommer det til å vare før det tyske folk selv klarer å våkne av den psykose, som er på- tvunget det av like hatefulle som ansvarsløse fremmede elementer?

Her er det ikke bare spørs- mål om å trekke en skille- linje mellom det tyske folks nasjonale heder og en inter- nasjonal maktgruppes gjøgle- ri og svindel. Spørsmålet har langt større rekkevidde — det gjelder hverken mere el- ler mindre enn å komme på spor etter selve den historiske virkelighet og sannhet. Det gjelder endelig — etter 13 tapte år — å søke å sette opp et ærlig og uangripelig regn- skap mellom seierherrer og beseirede, og legge et fastere og sikrere grunnlag for en an- nen og bedre europeisk retts- orden enn den som seirherre- ne instituerte i Nürnberg. Det er på høy tid at det endelig skjer. Hvis det bare ikke er for sent allerede.

H. M. P.

Nei, tenk det da!

Radio Wien sendte for noen tid siden ut denne melding: «President Eisenhower uttalte i sin tale 14. november 1957 med hensyn til den fare som truer de frie mennesker i hele verden fra bolsjevis- men og som gjorde Ameri- kas opprustning med de mest moderne våpen nødvendig, at man i sin tid ikke hadde for- stått Adolf Hitlers advaren- de erklæringer. Man kommer ikke til å gjøre denne feil om igjen».

Overbetjent

Karl O. Karlsen

ble bisatt fra det gamle kre- matorium tirsdag den 18./3. d. å.

Forbundskontoret

holdes lukket i påskeuken fra og med mandag 31/3 til og med mandag 7/4.

TILLEIE

Pen, solrik hjørnestue med hall tilleie for enslig. Sentral- varme.

Bill. mrk. «Referanser» i bladets ekspedisjon.

Arbeidsskjorter

sydd av meget solid skjorte- stoff i pen kakifarge vekksel- ges for kun kr. 11.85 pr. stk. Rutete sportsskjorter kr. 16.40. 3 skjorter portofritt mot for- skudd.

Oppgi stør.

JOHN SAND A/S, BJERKA.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Telef. 44 43 33

Annelise Parow

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lade- moen kirke - Voldsminde

De forenede jurister

Dr. juris

E. Reichborn - Kjennerud

Storgt. 17. Tlf. 337014, 333206.

HJELPEORGANISASJONEN

for frontkjempere.

Vi ber deg være med oss i hjel- pen for våre krigsinvalider. Send ditt bidrag, stort eller lite, til:

Postboks 1407 V, Oslo

Postgirokonto 18070

Benytt postgiroinnbetalings- kort, det er enklest og billigst.

EN BIBLIOFIL SJELDENHET

Ennu endel ekspl. av Martha Steinsviks

Frimodige ytringer

er tilsalgs i Forbundet, Kierschowgate 5, Oslo

Pris kr. 10.00 (til inntekt for Marta Steinsviks minnefond).

Bøker tilsalgs ved Forbundet:

Prost A. E. Hedem: Statsmaktenes revolusjonære forhold til grunnloven. Pris pr. stk. kr. 2.00.

Eivind Blehr: § 104. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Alexander Lange: Dødsdommen over kommissarisk stats- råd, professor R. S. Skancke. En gjennomgåelse. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Justus Vericutor: Den norske kapitulasjon. Pris pr. stk. kr. 5.00.

Gustav Smedal: Patriotisme og landssvik. Pris pr. stk. kr. 3.00.

A. Olesen: Dyrekøbt Hævn. Pris pr. stk. kr. 2.50.

Svenskeutredningen. Pris pr. stk. kr. 20.00.

Den norska rättsuppjölrelsen. Forkortet resyme. Pris pr. stk. kr. 1.00.

Olga Bjoner: Dette har hendt. Pris pr. stk. kr. 10.00.

NYTT OPPLAG:

Trygve Engen: Jeg er ingen Landssviker. Pris kr. 5.00.

Forskuddsbetaling eller oppkrav.

Kapital ledig

Småindustri og produksjonsideer finansieres.

Skriv til:

Konsulent Holtskog

Box 9, Nannestad.

Husbestyrerinne

Selvstendig husbestyrerinne søkes til bondegård. Sentr. beligg. på Romerike.

Bill. mrk. «Selvstendig».

Oslo Stigefabrikk

Brand-, maler- og skyvestiger oljet, m/ kadimerte beslag.

Inneh. **ALF T. LUNDE,**
Mosseveien 8

Tlf. 68 88 17, priv. 67 67 79

Ny brosjyre av prost Hedem

kommer i løpet av kort tid. Sørg for å skaffe Dem den foregående. «Statsmaktenes revolusjonære forhold til grunnloven» før den blir ut- solgt, da det i den nye bro- sjyre er henvisninger til den foregående.

Pris kr. 2.00 + porto.

Forbundet.

Leseverdige bøker

Hermann Boehm: «Norge mellom England og Tysk- land».

Innb. kr. 20.00.

J. McCarthy: «Den forspilte seir».

Heft. kr. 11.00.

Erik Lærum: «Dansk soldat i krig og fred».

Heft. kr. 9.00.

Erik Lærum: «Suez-Ungarn- Polen-Cypern».

Heft. kr. 7.00.

V. Pürschel: «Rett, kurs».

Heft. kr. 14.00.

Jens Bjørneboe: «Under en hårdere himmel».

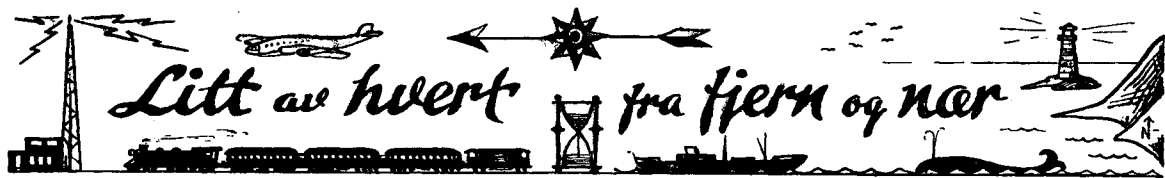
Innb. kr. 25.00., heft. kr. 20.00.

P. THJØMØE

Postboks 122 - Stavanger.
Tlf. 21133 - Postgiro 64042.

Brunas

SKATTEFLYKTNINGENE

De nordiske utenriksministre har hatt møte i Stockholm og blant annet drøftet spørsmålet om alle de skandinaviske skip som seiler under fremmed flagg: Liberia, Panama, Honduras og Costa Rica. Såvidt vi forstår fant de ingen rådebøter. Vi kunne kanskje gi herrene det råd å sørge for å lette skattetrykket og i det hele tatt gjøre det litt hyggeligere å være skandinav enn det nå er under det vanstyre som synes å bli permanent. Forøvrig er det ikke bare skip, men flere og flere personer som seiler under «bekvemmelighetsflagg» og blir utenlandske skatteborgere for å unngå de herværende umettelige og utrettelige skatteflåere.

OFFISIELL FRANSK BEKREFTELSE AV TORTUR

Den franske minister i Algerie fortalte på et møte at 495 franske soldater i fjor ble ilagt «disiplinærstraff» for å ha øvet tortur og grusomheter mot sivilpersoner i Algerie. I tillegg til disse har 363 offiserer og underoffiserer vært satt under tiltale, eller skal settes under tiltale for misbruk av sin myndighet under utøvelsen av sine funksjoner i Algerie, fortalte Lacoste, og det er vel bare en penere måte å si det på ettersom en kommer oppover i gradene. Han fortalte intet om hva «disiplinærstraffen» besto i, men skal en ta straffen for dem som misbrukte sin stilling i konsentrasjonsleirene her hjemme i forbindelse med etterkrigsoppgjøret som målestokk, ble det vel etpar dage som betinget dom på hver. Kom så ikke og si at det ikke er likhet for loven! Ellers er det jo interessant å notere den første offisielle bekreftelse av at tortur i forbindelse med krigsbegivenheter ikke var noe spesielt for det tyske SD.

MERE INDEKSSVINDEL

Arbeiderpartiet — denne gang forøvrig med assistanse av Høyre — driver fortsatt sin svindel med indeksen og subsidiene. Subsidiene skal som bekjent vekk, men av hensyn til den røde strek må det skje i to etapper. Ved første etappe smyger en seg akkurat under streken, for så å ta annen etappe i det nye budsjettår etterat lønningene er låst fast ved en indekstregering i seks måneder. Det er mange måter å føre arbeiderne bak lyset på! Høyre demonstrerer for allverden med et mofstillsforslag i sakens anledning, men medvirker ellers til at svindlen kan gjen-

nomføres, mens de andre borgerlige partier vil ta vekk alle subsidiene på en gang.

DEN TYSKE OG NORSKE FORSVARSMINISTER PÅ LINJE

Forbundskansler Adenauer erklærte i utenriksdebatten i den vesttyske forbundsdagen torsdag, at hvis det vest-tyske forsvaret ikke blir utstyrt med atomvåpen vil hele NATO bryte sammen og Tyskland bli uten noen som helst politisk innflytelse. Forsvarsminister Strauss understøttet sin sjef i et to timer langt foredrag, hvori han interessant nok flere ganger påberopte seg uttalelser av den norske forsvarsminister. Det synes vi nesten må være verre for den sarte partifløyen omkring Dagbladet og Løberg (også Friheten da naturligvis) enn etpar tyske majorer i vrirten på Kolsås.

MUSSOLINIS DATTERSØNN TRER FRAM

Den ny-fascistiske bevegelse i Italia er som bekjent en faktor av atskillig politisk betydning. Ved valget i 1953 fikk partiet 1.9 millioner stemmer tross for at det ikke har noen politisk leder å samle tilhengene om. Det stunder til valg igjen og partiet har nå fått støtte av ingen ringere en Mussolinis dattersønn, grev Fabrizio Ciano. Så får en da se hvorledes det går. Ellers later det merkelig nok

til at den fascistiske bevegelse i Italia var fastere i fisken enn den nasjonalsosialistiske i Tyskland, hvis veldige medlemstall er dampet bort som dugg for solen og noe come back, ser det for øyeblikket heller ikke ut til. De fleste er fremdeles opptatt med å fraskrive seg ansvaret for alle de historier den anglo-amerikanske propaganda fabrikerte. Men så seiglivet er disse skrønene og så stor slagkraft har de hatt, at det faktisk finnes gamle folk i Tyskland den dag i dag som forsikrer at de ikke spiste franske småbarn under første verdenskrig, slik den engenske propaganda fortalte. Dengang var tyskerne «hunner», nå er de «nazister», men ellers er opplegget det samme.

PUSSIGE LØYTNANTER

Det norske offiserskorps etter krigen får en si er blitt noe blandet. Underslag, tjuveri og fyll later til å være faste poster på programmet. Siste på området er at en løytnant og fem soldater som var sendt ut for å frakte ammunisjon styrket seg sammen før innsatsen slik at de alle sammen havnet i fyllarresten. Vi håper at løytnanten kom i offisersarrest så demokratiet opphørte iallfall etter drikkelaget. Ellers tror vi nok det på bakgrunn av dette kunne være ønskelig å stramme opp det hjemlige NATO med et litt tysk innslag.

De svekne løfters menn

(Forts. fra s. 1).

under krig. Vanligvis er deres innblanding i militære saker katastrofal. Krigen går godt eller dårlig, alt etter evnen hos de militære ledere i å føre den politiske ledelse bak lyset. Så også i siste krig, og på begge sider.

Alle slike statsmannsløfter gis på bestemte tidspunkter og under like bestemte forutsetninger. Valget av tidspunkt og begrunnelsen for dette, kan man senere lese i historien. Under den siste krig, valgte man gjerne øyeblikket for de mest høytidelige forsikringer og proklamasjoner, når uenigheten hadde nådd et katastrofalt høydepunkt. Som eksempel kan nevnes Atlanterhavs-proklamasjonen. I bitter uenighet knelte man ned og taket Gud for det gode samhold.

Hvor det gjelder forutsetningen for at løftene skal kunne holdes, krever statsmennene selvsagt større innsats og større ofre. Mere frykt

en ny og tilintetgjørende krig, enn det lykkes å legge til rette etter den første verdenskrig.

Det er siden 1945 kommet ut en rekke med bøker som behandler de under krigen selvsagt strengt hemmeligholdte forhandlinger, som fant sted mellom de store statsmenn. Disse bøker avslører til dels så helt enestående bedragerier, at man skulle ha ventet seg, at når «frihet og fred» inntrådte, ville den frie presse i demokratiene ha blottlagt svindelen. Når man hjelper til i krig med den der til hørende løgnpropaganda, bør man jo i fred virke i motsatt retning. Men nei. Folket skal alltid holdes i uvitenhet. Det med folkeopplysning må ikke omfatte de for menneskeheten avgjørende ting. Pressens ansvar er uhyre, hvor det angår fortielsene. De er i virkeligheten de farligste løgne.

Nå kan vel ikke lenger noe fornuftig menneske benekte at Churchill og Roosevelt svek sine folk på samme måte, og i like høy grad, som Hitler sitt. Roosevelt hadde endog ved siste presidentvalg, høytidelig lovet alle Amerikas mødre og fedre å holde deres sønner utenfor krigen. På det grunnlag ble han valgt påny.

De eneste man også denne gang ikke turde svikte, var de hjemvendte soldater. Under første verdenskrig var pærolen, at England skulle bli «the Home for Heroes». Helten ble istedet fillefranser uten hjem og arbeid. Jeg antar at det er flere nordmenn som av selvpålevelse kan huske at dette er sant.

Så kommer vi til løftene på lengere sikt. De utopiske statsmanns-planer. Når krigen var bragt til en seierrikk slutt, etter en betingelsesløs tysk kapitulasjon, så skulle den evige fred herske. Krigen mot krigen var da tilende. Roosevelt hadde til og med påtatt seg å gjøre onkel Joseph om til en god demokrat. Nå skulle UNITED NATIONS fremstå. Ingen krig mer. Alt skulle avgjøres ved fredelige forhandlinger. Hvis noe folk ikke ville bøye seg for folkeretten eller internt øvet vold mot de nyspesifiserte «menneskerettighetene», så skulle man bruke politimakt. Men som vanlig, også i denne organisasjon snek der seg inn visse fundamentale mangler. Vi kjenner nå til hva veto retten kan brukes til. United Nations ble planlagt for å dekke over splittelsen mellom Vestmaktene og Stalin. Det var det gyldne slør man skulle kaste over en bedradd menneskehet. Statsmennene var på dette tidspunkt fullt og helt klar over, at den topporganisasjon de bød fram på forhånd var torpedert. Derfor alle de store taler i den anledning. Nå vet også alle opplyste mennesker det.

Så kom freden og voldtek-

ten av de store områder i Øst-Europa, ja inklusive nesten halve Tyskland. Resten lå i ruiner. Så kom Kina under bolsjevismen og så smalt det i Korea. Vi fikk Atlanterhavs-pakt med NATO-forsvar og ny opprustning. Nå befinner vi oss 13 år etter i en såkalt terrorbalanse. Freden utviklet seg til kald krig, til terrorbalanse med trusel om hel utsløttelse av menneskeheten. De geniale statsmenn fører verden stadig fremover mot frihet for frykt og nød!

Vi skal nå ta for oss løftene på hjemmebane. Under krigen og okkupasjonen var løftet om frihet og selvstendighet det eneste naturlige. Når freden kom skulle rettsstaten reises påny. Ja alt skulle gjenreises, inklusive det aller frieste demokrati som man sårt og lenge hadde savnet. Dertil skulle alle spor etter de tyske «herjinger» utslettes. Arbeid for alle, hus til alle, lave renter og bare velferd. Gjenreisning for alle de etterlatte «tyskerpenger». Fellesprogram. Ingen mer uenighet, med frafall av enhver effektivt granskning av politikernes ansvar for Norges vanskelige. Syndebokken var allerede utpekt og da ferdig med det. Enig og tro til Dovre faller.

Ny arbeiderpartiregjering med nesten halve folket bak seg, uten den minste hensyntagen til den annen også demokratiske halvpart. Nye lover, flere skatter, stadig mere tvang for å fremme friheten. Under en høykonjunktur på alle områder øker inflasjonen og det offentlige forbruk. Mangel på arbeidskraft i den private sektor og stadig større statlige tiltak. Resultatet dårligere penger, høye renter og arbeidsløshet. Uten militærvesenet hadde vi nå hatt langt over de 100 000 arbeidsløse. Eventyrskipet som skulle vende hjem lastet med «bananer og karvebrennevin» når krigen var slutt, lå tungt i vannet. Det bragte også hjem våre egne svekne løfters menn.

H. Franklin Knudsen.

FOLK OG LAND

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlandet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.

Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo